

20

10.11

Αναλύοντας τα γεγονότα της 20ης Οκτώβρη, όπου οι διαδηλωτές στην Αθήνα βρέθηκαν αντιμέτωποι, εκτός από τις ομάδες καταστολής, και με την περιφρούρηση του ΠΑΜΕ.

Στις συνελεύσεις μας, δίχως βιασύνη και συναισθηματική φόρτιση, με σωστή ενημέρωση και ψυχραιμία. Και ακολούθως, το αποτέλεσμα αυτών των συζητήσεων να βγει στη δημόσια σφραγίδα. Και για να τελειώνουμε με τα της εισαγωγής, να πούμε ότι δε “ξαφνιαστήκαμε” ούτε “σοκαριστήκαμε” από την στάση του ΚΚΕ. Και φυσικά, δε θα τη χαρακτηρίσουμε “αισχρή” και “προδοσία” ή “σφάλμα” και “απαράδεκτη”. Αυτά τα όμορφα και συναισθηματικά τα αφήνουμε για τις καταγγελίες μεταξύ των παρατάξεων.

Το ΚΚΕ, έκανε χθες μια ξεκάθαρη πολιτική επιλογή. Και πρέπει να την κρίνουμε ως τέτοια, γιατί φανερώνει μια πολύ συγκεκριμένη, παραδοσιακή (σε μουσειακό βαθμό) και επικίνδυνη λογική με την οποία κινείται στην παρούσα συγκυρία. Και αυτήν ακριβώς τη λογική είναι που πρέπει να αναζητήσουμε, γιατί πολύ απλά θα την βρούμε ξανά μπροστά μας, είτε σε επίπεδο λόγου είτε σε επίπεδο δρόμου. Και στις δύο περιπτώσεις, θα πρέπει να την αντιμετωπίσουμε.

Οι περισσότερες ιρανυγές ενάντια στη γελοιότητα της 20ης Οκτώβρη, με το απίστευτο αναλυτικό τους βάθος, μας εξήγούν πως “το ΚΚΕ συμμάχησε με την αστυνομία”. Σώπα! Τρομερό! Πρακτικά, όντως, αυτό έγινε αλλά ας κάνουμε 2 παρατηρήσεις:

Πρώτον: η αστυνομία δεν είναι πολιτικός σχηματισμός, και δεν είναι αυτόνομη, να συμμαχεί δεξιά και αριστερά με τον οποιοδήποτε. Αν συμμάχησε με κάποιον

Για τα γεγονότα δε θα μιλήσουμε: υπάρχουν καταγεγραμμένα σε άπειρα βίντεο, φωτογραφίες και μαρτυρίες, αναλύσεις και κριτικές, διάσπαρτες στο διαδίκτυο. Υπάρχουν και οι 500.000 πάνω κάτω, που τα έζησαν από πρώτο χέρι. Άλλωστε, εμείς την ώρα εκείνη, τα παρακολούθισαμε από τη μακρινή θεσσαλονίκη. Επίσης, δε θα πάρουμε θέση για το μέγεθος της βίας που ασκήθηκε από μια μεριδα διαδηλωτών στις αλυσίδες των KNAT. Όπως πολύ καλά ξεκαθαρίζει το άρθρο της Κόντρα^[1], “Μπορεί κανείς να έχει οποιαδήποτε άποψη για την τακτική ορθότητα των επιλογών του συγκεκριμένου κομματιού των διαδηλωτών, να κρίνει έτσι ή αλλιώς τη σκοπιμότητα κάθε ενέργειας, όμως αυτό αφορά μια συζήτηση μέσα στο κίνημα και με όρους κινήματος”. Αυτή η συζήτηση λοιπόν, καλό θα ήταν να γίνει πρωτίστως

το ΚΚΕ στην τελευταία απεργία, είναι ο εντολοδόχος της αστυνομίας, δηλαδή (μαντέψτε) η κυβέρνηση. Ή, για τους αντιεξουσιαστικότερους εξ ημών, το κράτος.

Δεύτερον και σημαντικότερον: ας πούμε ότι όντως η παραπάνω σκευωρία εξουφάνθη εν αγνοία μας και εν αγνοία της βάσης του κόμματος, σε ένα σκοτεινό υπόγειο κάτω από το φως μιας σκονισμένης λάμπας, μια βροχερή νύχτα του Οκτώβρη. Το μεγάλο ερώτημα είναι το γιατί. Τι διάολο έχει να κερδίσει το ΚΚΕ από μια τέτοια εξυπηρέτηση;

Υπάρχει μια θεωρία πως έτσι κερδίζει μια θεσούλα ακόμα στη συγκυβέρνηση (ή οικουμενική άραγε;) που διαφαίνεται κάπου στο βάθος. Παλιά μου τέχνη κόσκινο, για να θυμηθούμε και το «βράχιονο '89»². Καθόλου απίθανο σενάριο, απλά μπαίνει ελαφρώς σ' αυτήν τη συνομωσιολογική οπτική - την οποία να ξεκαθαρίσουμε ότι απεχθανόμαστε βαθύτατα - που απλά φάχνει το δάσος ενώ χρειάζεται μονάχα ένα γαμημένο δέντρο για τη σόμπα.

Μια σαφώς ρεαλιστικότερη θεωρία σημειώνει πως εν μέσω μιας τέτοιας κοινωνικής αναταραχής, το ΚΚΕ προσπαθεί, με μια σειρά θεαματιών κινήσεων, να συσπειρώσει γύρω του τα συντηρητικότερα κομμάτια του κόσμου, προβάλοντας τον εαυτό του σαν εγγυητή μιας "ομαλής" και "ειρηνικής" διαδικασίας διαμαρτυρίας. Κι εκ των υστέρων, το καταφέρνει - με τη βολική στήριξη και τα συγχρονιτήρια τόσο των ΜΜΕ, όσο και όλου του φάσματος των πολιτικών φορέων, από το ΛΑΟΣ έως το Σύριζα. Επειδή, όμως, η παραπάνω θεωρία έχει ισχύ κυρίως συγκριακά, χωρίς να την αντικρούούμε και μέσα από μια διαχρονικότερη ανάλυση, τείνουμε στο να μην πιστεύουμε πως το ΚΚΕ κινείται μόνο βάσει ψηφοθηρίας και ότι είναι απλά ένα "πουλημένο αστικό κόμμα, πλήρως υποταγμένο στις επιταγές της εξουσίας και του κεφαλαίου" και τα λοιπά και τα λοιπά³. Ανεξάρτητα απ' την γησία, η βάση του ίσως και να οραματίζεται και να παλεύει στ' αλήθεια για την επανάσταση και τον κομμουνισμό. Απλά μέσα από τη ροή σκέψης και στρατηγικής του, παρόλο που δεν μπορούμε να το ταυτίσουμε με τις υπόλοιπες αστικές δυνάμεις, εξακολουθεί να είναι στα μάτια μας εχθρικό.

Πριν αρχίσουμε τα χολιγουντιανά σενάρια λοιπόν, ας κάνουμε μια επιστροφή στα απλά και βασικά.

Tυπάρχει και το (κατάπτυστο κατά τ' άλλα) άρθρο του κυρίου N. Νικήσιαν⁴ το οποίο ρίχνει όλη αυτή την καθαρά πολιτική αντιπαράθεση σε ένα επιπέδο απλά "πρακτικό". Ότι το ΚΚΕ δε θέλει συγκρούσεις στο χώρο που αυτό υπάρχει και άρα απλώς "περιφρούρησης" το χώρο του. Η προσωπική μας απάντηση είναι πως ένα κόμμα με τη δική του εμπειρία, που

[2] <http://tinyurl.com/5ussw3h>

[3] Μιλώντας φυσικά για την πολιτική στάση του ΚΚΕ σαν σύνολο, δηλαδή την σχέση μεταξύ της ρεφορμιστικής (στην καλύτερη των περιπτώσεων) γηγείας και τις επιθυμίες της βάσης. Αν η κυρία Παπαρήγα και το επιτελείο της διαχειρίζοντουσαν έναν στρατό από άρουρα φορμοπάνια, δίχως να κρέμεται πάνω από το κεφάλι τους η απειλή μιας ακόμη διάσπασης, τότε προφανώς και θα μιλούσαμε με άλλους όρους.

[4] <http://tinyurl.com/3jwo2fg> ένα κείμενο για φτύσιμο.

ξέρει ποιές θα ήταν οι επιπτώσεις μιας τέτοιας επιλογής, θα μπορούσε κάλλιστα να ακολουθήσει - όπως κάνει τόσα χρόνια άλλωστε - ένα εναλλακτικό σχέδιο απομόνωσης. Για να αντιτρέψουμε, λοιπόν, ένα δικό μας σύνθημα, όλα δεν είναι δρόμος. Η σειρά επιλογών δεν είναι θέλω να αράξω βουλή (γιατί;) άρα θέλω ησυχία τάξη και ασφάλεια αλλά θέλω ησυχία τάξη και ασφάλεια άρα θα αράξω βουλή για να την εξασφαλίσω. Απλά πράγματα.

Τέλος παραδέχεσης. Επιστροφή στα απλά και βασικά, που λέγαμε παραπάνω.

Να ξεκινήσουμε απ' τα βασικά λοιπόν: για το ΚΚΕ, το κόμμα ισούται με το κίνημα. (ΚΚΕ = κίνημα, με απλά λογάκια). Οτιδήποτε άλλο (συμπεριλαμβανομένων, ενδεικτικά μα όχι περιοριστικά, αγονακτισμένοι, αντιεξουσιαστές, αναρχικοί, Σύριζα, Ανταρσύα, φοιτητικοί σύλλογοι, μικροαριστερές παρατάξεις, ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, λοιπά σωματεία, αλλά και ανεξάρτητοι διαδηλωτές) δεν είναι κίνημα. Κάποιοι απ' αυτούς είναι “προβοκάτορες”, άλλοι “εξυπηρετούν την πολιτική της κυβέρνησης και της πλουτοκρατίας” και οι περισσότεροι είναι μια μάζα από απολυτώλατρούς, που έχουν χάσει το δρόμο τους και αργά ή γρήγορα, θα στεγαστούν κάτω από τη ζεστή αγκαλιά του κόμματος του λαού. Άλλα κίνημα μια φορά δεν είναι. Κίνημα είναι ένα και μοναδικό! Δεν είναι τυχαίο το πόσες φορές στον επισημο λόγο του ΚΚΕ, είτε σε ανακοινώσεις είτε σε προεκλογικές διαφημιστικές καμπάνιες, αυτοαποκαλούνται «μοναδικοί»⁵. Έχουμε, λοιπόν, ένα κόμμα που θεωρεί πως είναι η μοναδική επαναστατική δύναμη σ' αυτόν τον τόπο. Πως κατέχει τη μοναδική και απόλυτη αλήθεια. Πως μονάχα η δική του ανάλυση της πραγματικότητας είναι η σωστή, πως μονάχα το δικό του πλάνο για μια άλλη κοινωνία είναι εφικτό και πως (για να βάλουμε και μια τζούρα από τον παραμορφωμένο οικονομικό ντεντερμινισμό του Μαρξ που χρησιμοποιεί) η ιστορία νομοτελειακά θα οδηγήσει τελικά στη νίκη του κόμματος. Νομοτελειακά, αλλά που και που πρέπει να βάζουνε και ένα χεράκι μην παραστρατήσει. Και τώρα τελευταία, παραστρατεί λίγο.

Γιατί ως σήμερα, το ΚΚΕ έπαιζε σε συνθήκες κανονικότητας. Σχηματικά μιλώντας: απ' τη μια η καπιταλιστική πραγματικότητα, απ' την άλλη το κόμμα του λαού - όσο υπάρχει ο ένας, τόσο συνεχίζει να υπάρχει και ο άλλος. Ψυχροπολεμικά απομεινάρια σα να λέμε. Κάπου ανάμεσα υπήρχαν και κάτι αλλα ξεσπάσματα από άλλο κόσμο εκτός γραμμής, που όμως δεν ήταν επικίνδυνα για το παραπάνω σχήμα και λίγη λάσπη αρκούσε για να φύγουν απ' τη μέση⁶. Και τσούκου τσούκου, ψήφο ψήφο, απεργία απεργία, οι δυνάμεις του αυξάνονται και όταν επιτέλους ισχυ-

[5]<http://tinyurl.com/6964mck> περίπου 400.000 αποτελέσματα την τελευταία φορά που το αναζήτησαμε. Απίστευτο; Καθόλου...

[6]<http://tinyurl.com/6bftfgj> χαρακτηριστικό παράδειγμα, η πρώτη ανακοίνωση του ΚΚΕ για το πολυτεχνείο του '73. (ναι, για την πολυσυζητημένη “Πανσπουδαστική νο. 8” μίλαμε). Εδώ παραθέτουμε το αυθεντικό έγγραφο, για της ιστορίας μπορείτε να googλάζετε και μόνοι σας, μην τα περιμένετε όλα στο πιάτο.

ροποιηθεί αρκετά (όταν ωριμάσουν οι συνθήκες ελληνιστι!) θα μπορέσει να κάνει την πολυπόθητη επανάσταση του. Και τονίζουμε το “του”, γιατί αν δεν είναι δική του, αν δεν έχει τον απόλυτο έλεγχο της, τότε για το ΚΚΕ, δεν είναι επανάσταση.

Κάπως έτσι, λοιπόν, φτάνουμε και στο σήμερα. Σήμερα, που η επανάσταση - ή μια γενικευμένη εξέγερση - έχει αρχίσει να διαφαίνεται στον ορίζοντα. Και το ΚΚΕ είναι εκτός παιχνιδιού! Δεν το παίζαν στον Δεκέμβρη, δεν το παίζουν στις πλατείες, δεν το 'παίζαν στα πρόσφατα φοιτητικά, δεν το παίζουν στα κανάλια... Και όπως κάθε άλλο κακομαθημένο παιδάκι, αντί να αλλάξει τη συμπεριφορά του μπας και του κάνει κανείς παρέα, προτιμάει να χαλάσει τα παιχνίδια των άλλων. Συμμαχώντας και με τη μαμά, εν ανάγκη. Γιατί αν αύριο μεθαύριο (ή στις 20/10) η μάζα του κόσμου καταφέρει και μπουκάρει στη βουλή, το ΚΚΕ θα είναι απ' την απ' έξω, και το ξέρει. Γιατί αν η κοινωνία αυτή αρχίζει να χτίζει έναν κόσμο διαφορετικό, κανείς δε θα γυρίσει να ρωτήσει τη γνώμη τους. Και το ξέρουν. Γιατί μέχρι σήμερα, συνεχίζουν να στέκονται μακριά από όλα τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα κομμάτια, κριτικάροντας και λασπολογώντας, στήνοντας τη φάση τους μακριά και απομονωμένα, αγκαλιά με την πολιτική τους καθαρότητα. Και τώρα είναι πολύ αργά για να ξανασυνδεθούν - η απόσταση που οι ίδιοι δημιούργησαν, είναι τεράστια. **Και το ξέρουν.**

Και ο μοναδικός δρόμος που ανοίγεται αυτή τη στιγμή στα παιδιά του Περισσού, είναι η επιστροφή στην ομαλότητα. Είναι η διατήρηση της τάξης, της νομιμότητας και της δημοκρατίας. Γιατί μονάχα μέσα σε αυτές τις συνθήκες, το ΚΚΕ θα μπορέσει να ξανασταθεί στα πόδια του και να γίνει ξανά μια υπολογίσιμη δύναμη ανατροπής. Μέχρι να ωριμάσουν οι συνθήκες και η επανάσταση να γίνει όπως πρέπει. **Η με τους δικούς του όρους δηλαδή, ή καθόλου.**

